

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2669/2019
29.08.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Јасминке Станојевић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање РС - Филијала Ниш, чији је пуномоћник Бранислав Чолић, адвокат из ..., ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2300/18 од 19.02.2019. године, у седници одржаној 29.08.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2300/18 од 19.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2300/18 од 19.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 112/18 од 13.03.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда изјављен од стране тужене. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да у корист тужиоца изврши уплату доприноса за обавезно социјално осигурање надлежним Фондовима ПИО и здравственог осигурања на основице ближе одређене у том ставу изреке, док је део тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се на наведене износе уплате доприносе са законском затезном каматом од 01.12.2013. године до 01.04.2014. године, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу плати на име накнаде трошкова поступка 17.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 2300/18 од 19.02.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 112/18 од 13.03.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију тужене.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), прописано је да посебна ревизија може да се изјави због

погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је уплата за тужиоца доприноса за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање надлежним Фондовима ПИО и здравственог осигурања. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, о праву тужилаца да потражују од тужене уплату доприноса на (правноснажном и извршном пресудом) досуђени износ разлике између припадајуће и исплаћене новчане накнаде за случај незапослености, не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса поднета је 09.01.2018. године, вредност предмета спора означена у тужби је 5.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

С обзиром на то да је реч о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић